

Arrest

nr. 202 331 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X op 3 januari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 6 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERVEEL loco advocaat F. VAN ROYEN en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dienen op 2 oktober 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 november 2017, met kennisgeving op 18 december 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.10.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

B., N. (...) (R.R.: (...))

(...)

A., B. (...) (R.R.: (...))

+ kinderen:

A., A. (...) .2002

A., L. (...) .2004

A., B. (...) .2010

A., B. (...) .2014

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.10.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Eveneens op 6 november 2017, met kennisgeving op 18 december 2017, wordt aan de eerste en de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

“(…)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van het derde lang niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 05.08.2015. (Hij)(Zij) heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”.

Het middel luidt als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het verslag dd. 30.10.17 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien het verslag van de arts-adviseur van DVZ m.b.t. het minderjarig zoontje van verzoekers stelt dat:

“...Uit deze gegevens (= de door verzoekers n.a.v. de aanvraag art. 9ter. Vw. voorgebrachte medische attesten) blijkt dat betrokkene, een jongetje uit Kosovo van 7 jaar aan een ontwikkelingsstoornis type autismespectrumstoornis lijdt met nood aan begeleiding. In de onderzoeken zijn er geen argumenten voor een eventueel neurologische aandoening (ontkend door neurologisch onderzoek).

We kunnen dus stellen dat het een ontwikkelingsstoornis betreft en geen medische aandoening strictu sensu. Verminderde intelligentie en problemen met sociale ontwikkeling zijn geen ziekte. ...”;

aangezien de stelling dat een autismespectrumstoornis geen medische aandoening strictu sensu zou zijn niet alleen volledig haaks staat op de door verzoekers n.a.v. de aanvraag art. 9 ter. Vw bijgebrachte medische attesten doch ook én vooral op hetgeen terzake in de heersende medische literatuur wordt aangenomen;

aangezien de arts-adviseur trouwens op géén enkele wijze voormelde stelling onderbouwt én staat door te verwijzen naar medische literatuur terzake;

aangezien voorts n.a.v. de aanvraag art. 9ter. Vw. verzoekers een medisch getuigschrift dd. 13.07.17 van Dr. B. S. (...) én Dr. B. T. (...), neurologen te PRISTINA (Kosovo) hadden bijgevoegd waaruit expliciet blijkt dat er voor een autisme spectrum stoornis in KOSOVO géén afdoende medische behandeling beschikbaar is;

aangezien nergens uit het verslag van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat rekening werd gehouden met dit specifieke element in het dossier;

aangezien voorts uit de medische attesten m.b.t. het minderjarig zoontje van verzoekers niet blijkt dat de aandoeningen, tijdelijke aandoeningen zijn, aandoeningen die slechts tijdelijke opvolging behoeven, op korte termijn geneesbare aandoeningen zijn of aandoeningen waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet (zie RvV 79973, 23 april 2012);

dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing art.9ter Vw. van 06.11.17 dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 06.11.17 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers betekend op 18.12.17 daar deze gebaseerd zijn op én voortvloeien uit de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 06.11.17;”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ; - de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ; - het zorgvuldigheidsbeginsel ; - het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de stelling van de arts-adviseur bijna haaks zou staan op het standpunt dat door de behandelende artsen van het minderjarige kind werd ingenomen nopens de autismespectrumstoornis.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...) § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° (...); 2° (...); 3° (...) 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 5° (...)” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onvankelijk en ongegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het advies dd. 30.10.2017 maakt de arts-adviseur uitdrukkelijk melding van volgende elementen: - de minderjarige zoon lijdt aan een ontwikkelingsstoornis type autismespectrumstoornis met nood aan begeleiding ; - er zijn geen argumenten voor een eventuele neurologische aandoening ; - er is sprake van een ontwikkelingsstoornis en niet van een medische aandoening ; - verminderde intelligentie of problemen met sociale ontwikkeling zijn geen ziekte ; - ...

Verweerder verduidelijkt dat uit de door de verzoekende partij zelf voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat er geen medische behandeling voor het minderjarige kind is voorgeschreven, doch wel dat een blijvende begeleiding op een gespecialiseerde school noodzakelijk is.

De verzoekende partij voert evenwel nergens in haar enig middel aan dat het volgen van gespecialiseerd onderwijs in Kosovo onmogelijk zou zijn, terwijl hoe dan ook moet worden opgemerkt dat voormelde beoordeling niet valt binnen de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat immers strikt van toepassing dient te zijn op vreemdelingen die omwille van een gebrek aan (adequate) medische zorgen in het land van herkomst tot verblijf kunnen worden gemachtigd.

Verzoekende partij verliest uit het oog dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet inderdaad de regularisatie om medische redenen betreft, en zij, in zoverre zij tevens niet-medische redenen willen aanvoeren om alsnog gemachtigd te worden tot verblijf, gebruik dient te maken van de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

“De Raad wijst er tevens op dat in verzoekers’ aanvraag geen elementen opgenomen werden met betrekking tot eventuele niet-medische factoren. Bijgevolg diende de verwerende partij ook niet verder te motiveren dan ze in casu gedaan heeft”. (R.v.V. nr. 51 515 van 24 november 2010, www.rvv-ccce.be).

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat de behandelende artsen de ontwikkelingsstoornis wel als een ziekte beschouwen, zulks in weerwil van de arts-adviseur, merkt verweerder nog op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende of verzorgende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

En ook:

“De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaargeneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.” (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

“Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.” (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

Verweerder verduidelijkt dat de arts-adviseur in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er niet toe gehouden is om na te gaan of de verzoekende partij in het land van herkomst eender welke ondersteuning of niet-medische revalidatietherapie zal kunnen volgen, dewelke in België desgevallend wordt verstrekt. De arts-adviseur dient uitsluitend na te gaan of er zich vanuit medisch standpunt een reëel risico stelt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, zonder adequate behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Voormelde vraag werd door de arts-adviseur duidelijk én op gedegen wijze ontkennend beantwoord.

De verzoekende partij verwijst nog naar een attest van een Kosovaarse neuroloog dd. 13.07.2017, dewelke stelt dat opvolging in Kosovo onmogelijk zou zijn, doch dienaangaande verwijst verweerder naar het feit dat door de arts-adviseur uitdrukkelijk is overwogen dat uit het medisch dossier van het minderjarig kind nergens argumenten terug te vinden zijn voor een neurologische aandoening, zodat opvolging door een neuroloog hoe dan ook niet aan de orde is.

Er bestaat geen medische behandeling voor autismespectrumstoornis.

De vraag naar de gebeurlijke nood aan gespecialiseerd onderwijs valt niet binnen de context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Terwijl bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij nergens in haar inleidend verzoekschrift aanvoert dat dergelijke gespecialiseerd onderwijs niet beschikbaar zou zijn in het herkomstland.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partijen, die in wezen voorhouden dat de aanvraag incorrect werd beoordeeld, dient het middel te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in de voorliggende zaak, nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partijen eveneens geschonden achten, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel, of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

(...)

§ 2

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt aldus twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of de ziekte houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in, bij een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister c.q. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

De wettigheid van de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaart, beslissing die noodzakelijkerwijze volledig is gebaseerd op het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies waarin hij vaststelt dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, staat of valt dan ook met de wettigheid van dit advies.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 30 oktober 2017 een advies heeft opgesteld over het medisch dossier van de minderjarige zoon B. van de verzoekende partijen. Dit advies werd samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht en de verwerende partij neemt de conclusie ervan over in zijn beslissing. Het advies van 30 oktober 2017 maakt daarom integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing.

Het advies luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van m het standaard medisch : getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon m het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.10.2017 + 16.10.2017

Aangeleverde medische stukken:

- *Standaard Medisch getuigschrift d.d. 24-7-2017 van dr. S. (...), huisarts, met de volgende informatie:*
 - o *Licht dismatuur kind. zwakbegaafd (IQ 79) met autismespectrumstoornis met component ADHD.*
 - o *Nood aan multidisciplinaire revalidatie sinds 2016.*
- *Uitgebreid revalidatierapport d.d. 22-6-2017*
- *Verslag d.d. 19-7-2017 van dr. T. (...): 7-jarige jongen met gekende laagbegaafdheid en autismespectrumstoornis. Geen argumenten voor epilepsie.*
- *Verslag neuropediater en neuroloog 2016.*
- *Attest neuroloog d.d. 13-7-2017 uit Kosovo: opvolging m Kosovo is onmogelijk.*

Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene, een jongetje uit Kosovo van 7 jaar aan een ontwikkelingsstoornis type autismespectrumstoornis lijdt met nood aan begeleiding. In de onderzoeken zijn er geen argumenten voor een eventueel neurologische aandoening (ontkend door neurologisch onderzoek).

We kunnen dus stellen dat het een ontwikkelingsstoornis betreft en geen medische aandoening strictu sensu. Verminderde intelligentie en problemen met sociale ontwikkeling zijn geen ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Aldus blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken in rekening heeft genomen en dat hij de vaststellingen van de behandelende artsen bevestigt. Zo wordt namelijk door de ambtenaar-geneesheer aangenomen dat de 7 jaar oude zoon B. van de verzoekende partijen, een ontwikkelingsstoornis type autismespectrumstoornis heeft met nood aan begeleiding. Zo blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van dr. A.S., huisarts, van 24 juli 2017 dat B. gekend is met een autismespectrumstoornis met ADHD component en dat hij zwakbegaafd is. Autismespectrum is blijvend volgens deze arts. Verder stelt de arts dat er nood is aan verdere opvolging op gespecialiseerde scholen. B. wordt niet met medicatie behandeld. Er is sprake van multidisciplinaire revalidatie sinds 6 oktober 2016. Het revalidatierapport van 22 juni 2017, opgesteld in opdracht van kinderarts en revalidatiearts A.P., onderschrijft deze bevindingen. Het team bestaat uit een logopediste, een ergotherapeute, een maatschappelijk assistente en een psychomotorisch therapeute. Uit neurologisch onderzoek op 18 juli 2017 blijkt dat er geen bijkomende aanwijzingen zijn voor een epileptische stoornis.

De verzoekende partijen tonen niet concreet aan, dat de ambtenaar-geneesheer de aandoening foutief zou hebben ingeschat, noch dat bepaalde relevante medische aspecten over het hoofd werden gezien. Dit blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Na lezing van het geheel van de vaststellingen in de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk over te oordelen dat het kennelijk niet gaat om een ziekte zoals

voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen verwijten de ambtenaar-geneesheer dat hij de autismespectrumstoornis niet als een medische aandoening *sensu strictu* beschouwt, maar beperken zich hierbij slechts tot de stelling dat dit “*volledig haaks*” staat op de bijgebrachte medische stukken en “*de heersende medische literatuur*”, zonder te verduidelijken welke literatuur zij bedoelen. Zij brengen geen enkel stuk aan om hun stelling te onderbouwen. Verder lijkt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer gezien de voorgelegde medische stukken zoals hoger omschreven oordeelde dat er slechts sprake is van een ontwikkelingsstoornis die geen medische aandoening in strikte zin betreft. Immers blijkt geen nood aan (medicamenteuze) behandeling, doch dient de zoon van de verzoekende partij slechts te worden begeleid. Verder lijkt het de huisarts noodzakelijk dat hij wordt opgevolgd in een gespecialiseerde school. Het standaard medisch getuigschrift, noch de overige medische stukken, maken melding van een actuele (nood aan) behandeling.

Wanneer de ambtenaar-geneesheer op een gefundeerde en redelijke wijze tot de vaststelling komt dat het een ontwikkelingsstoornis betreft en geen medische aandoening *sensu strictu*, aangezien verminderde intelligentie en problemen met sociale ontwikkeling geen ziekte zijn en hij niet vaststelt dat er sprake is van een noodzakelijke medische behandeling, dan dient hij niet na te gaan of deze “*behandeling*” al dan niet beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De behandelende artsen hebben overigens nergens gesteld dat B. medicamenteus wordt behandeld en dat het niet aanwenden van bepaalde zorgen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Nu de ambtenaar-geneesheer op goede gronden vaststelt dat de ontwikkelingsstoornis geen ziekte betreft en dat B. enkel nood heeft aan begeleiding, terwijl er geen nood is aan een medische behandeling, is het geenszins onzorgvuldig of onredelijk om geen onderzoek te voeren naar de mogelijkheden tot het verkrijgen van adequate behandeling in het land van herkomst. Artikel 9ter, § 1, vijfde, van de vreemdelingenwet legt een dergelijk onderzoek niet op algemene wijze op. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de geboden motivering niet deugdelijk zou zijn of zou berusten op een ontoereikend onderzoek van hun aanvraag. De ambtenaar-geneesheer diende dan ook niet verder in te gaan op de vermelding in het medisch attest van 13 juli 2017 omtrent de gebrekkige behandelingsmogelijkheden in Kosovo.

Waar de verzoekende partijen blij geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de ambtenaar-geneesheer, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort. De loutere bewering van de verzoekende partijen dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet verenigbaar is met wat in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, wordt op geen enkele wijze onderbouwd met enig relevant feitelijk gegeven. Loutere beweringen zoals deze volstaan dan ook niet om de concrete vaststellingen in de adviezen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Waar de verzoekende partijen het oordeel van de ambtenaar-geneesheer enkel vormelijk tegenspreken en zij dus blij geven van een louter persoonlijke appreciatie van de voorgelegde medische gegevens, zonder dat zij dit standpunt verduidelijken aan de hand van enig concreet medisch gegeven – zij verwijzen slechts naar “*de heersende medische literatuur*” -, is hun kritiek dan ook niet dienstig.

Tenslotte wordt nergens in de eerste bestreden beslissing of in het advies van de ambtenaar-geneesheer gesteld dat er sprake is van een tijdelijke aandoening, van een aandoening die slechts tijdelijke opvolging behoeft, op korte termijn geneesbaar is of waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet, zodat de Raad niet kan inzien waarom de verzoekende partijen verwijzen naar arrest nr. 79 973 van 23 april 2012 van de Raad, afgezien van het feit dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking kent. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig.

Zoals voormeld, is het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat er kennelijk geen aandoening voorligt in de zin van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet constitutief voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet. Dit advies volstaat dan ook om de bestreden beslissing te schragen.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing worden geen andere grieven aangevoerd dan dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook de nietigheid van de tweede en derde bestreden beslissing dient met zich mee te brengen. Er werden echter geen grieven aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en verduidelijken zij evenmin de wijze waarop de bestreden beslissingen de andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU